

Arrest

nr. 263 012 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker bekwam een Schengenvisum van Polen geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022. Hij reisde naar Polen en vervolgens verder naar België.

Op 30 maart 2021 wordt verzoeker aangehouden omwille van een opgelopen veroordeling op 24 april 2017 door het hof van beroep. Hij was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens onwettig verblijf in het Rijk.

Op 30 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: S.

Voornaam: G.

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: Athouli

Nationaliteit: India

Alias: G. D. °X te Athouli, onderdaan van India

S. T. °X, onderdaan van Pakistan

S. S. °X te Acmitsder, onderdaan van India

S. S. °X, onderdaan van India

S. S. °X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, valse naamdracht, bendevoorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 20.05.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 24.04.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Deze veroordelingen zijn een aantal jaar oud, maar wij moeten rekening mee houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef. Betrokken heeft geen inkomsten en verblijft illegaal in het Rijk. Dit feit en het winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Uit het vonnis dd. 20.05.2008 blijkt : 'De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun 'cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het terzake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden.'

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd voor de eerste keer gecontroleerd door de politie van Schaarbeek en werd betrapt op zwartwerk. Hij had identiteitsstukken van iemand anders bij zich.

Op 04.10.2007 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Dendermonde.

Op 20.05.2008 werd hij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar wegens mensenhandel, valse naamdracht, bendevoorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk.

Op 11.12.2008 werd een Ministerieel Besluit tot terugwijzing betekend aan de betrokkene. Hierdoor werd aan de betrokkene de toegang tot het land verboden tot 17.03.2020. Hij kon niet direct gerepatriëerd worden en verdween in illegaliteit.

Terwijl hij illegaal in het land verbleef en een inreisverbod had tot 17.03.2020, probeerde hij te huwen met zijn Belgische partner D. K. W., maar de Openbare Ministerie gaf een negatief advies hiervoor op 21.04.2016.

Op 07.04.2016 werd betrokkene aangehouden door de politie en overgebracht naar het gesloten centrum. In het gesloten centrum probeerde hij recht op verblijf te bekomen en heeft 3 keer asiel aangevraagd, op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016. Telkens werden zijn asielaanvragen negatief afgesloten. Op 07.10.2016 werd hij teruggestuurd naar India.

Ook na zijn repatriëring probeerde hij te huwen met D. K. W. om te kunnen terugkeren naar België. Aangezien hij een inreisverbod had kreeg hij geen visum om in België te komen huwen.

Na het vervallen van zijn inreisverbod kwam hij met een Schengenvisum naar Polen en reisde daarna naar België.

Op 30.03.2021 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens de veroordeling van 24.04.2017.

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 22.04.2021 heeft de betrokkene verklaard een partner te hebben in België. Hij heeft ook een nicht/neef en 2 stiefkinderen (de kinderen van zijn partner). Hij heeft ook verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst wegens politieke reden.

Wat zijn partner betreft kunnen we vaststellen dat hij in het verleden reeds een poging ondernam om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een Belgische vrouw, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien zij dat wenst, zou zij hem vrijwillig kunnen volgen naar zijn land van herkomst of een ander land waar hij recht op verblijf heeft bekomen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Mevrouw kan er ook voor kiezen contact met hem te onderhouden via periodieke reizen en met behulp van de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft ook verklaard stiefkinderen te hebben in België. Het gaat hier niet om de kinderen van betrokkene zelf maar wel om die van zijn partner. Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat betrokkene een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van zijn vriendin. In casu blijkt niet dat betrokkene een zorgdragende volwassene voor de kinderen van zijn vriendin is. Betrokkene had een inreisverbod, werd teruggestuurd naar India en verbleef sinds 2016 zeker niet meer in België. Er wordt dan ook geen beschermenswaardig gezinsleven met de kinderen van de partner van betrokkene aannemelijk gemaakt. Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene geen bezoek ontvangt van zijn partner en haar kinderen.

Betrokkene heeft verklaard een neef/nicht te hebben in België. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn neef/nicht op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit bovenvermelde feiten kunnen we concluderen dat een schending van artikel 8 EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk is.

Verder heeft hij in zijn vragenlijst dd. 22.04.2021 verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst wegens politieke problemen. Wij willen hierbij wijzen op zijn 3 asielaanvragen ingediend in 2016. Deze werden telkens negatief afgesloten. Het is, in ieder geval eigenaardig dat hij verklaart politieke problemen te hebben in zijn land van herkomst. In 2018 reisde hij naar Oekraïne en keerde hij terug naar India (zie inreisstempels in zijn paspoort). Van iemand die politieke problemen heeft in het land van herkomst, kan men logischerwijze verwachten dat hij nooit meer zou terugkeren nadat hij het land heeft verlaten. Tenzij zijn politieke problemen ontstaan zijn na zijn terugkeer in 2018. Maar in dat geval moeten we erop wijzen dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend toen hij het Schengengrondgebied binnenkwam in Polen op 09.02.2021. En ook niet toen hij in België arriveerde. Uit deze vaststelling kan er ook geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Asielaanvragen ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 e, op 05.10.2016.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, valse naamdracht, bendevorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 20.05.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 24.04.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Deze veroordelingen zijn van een aantal jaar geleden, maar wij moeten rekening mee houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef. Betrokken heeft geen inkomsten en verblijft illegaal in het Rijk. Dit feit en het winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit het vonnis dd. 20.05.2008 blijkt: 'De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun 'cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het terzake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden.'

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, valse naamdracht, bendervorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 20.05.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 24.04.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Deze veroordelingen zijn van een aantal jaar geleden, maar wij moeten rekening mee houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef. Betrokken heeft geen inkomsten en verblijft illegaal in het Rijk. Dit feit en het winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde.

Uit het vonnis dd. 20.05.2008 blijkt : 'De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun 'cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het terzake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden.'

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Asielaanvragen ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016.

Betrokkene heeft in zijn vragenlijst dd. 22.04.2021 verklaard niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst wegens politieke problemen. Wij willen hierbij wijzen op zijn 3 asielaanvragen ingediend in 2016. Deze werden telkens negatief afgesloten.

Het is, in ieder geval eigenaardig dat hij verklaart politieke problemen te hebben in zijn land van herkomst, in 2018 reisde hij naar Oekraïne en keerde hij terug naar India (zie inreisstempels in zijn paspoort). Van iemand die politieke problemen heeft in het land van herkomst, kan men logischerwijze verwachten dat hij nooit meer zou terugkeren nadat hij het land heeft verlaten.

Tenzij zijn politieke problemen ontstaan zijn na zijn terugkeer in 2018. Maar in dat geval moeten we erop wijzen dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend toen hij het Schengengrongebied binnenkwam in Polen op 09.02.2021. En ook niet toen hij in België arriveerde. Uit deze vaststelling kan er ook geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Asielaanvragen ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 e, op 05.10.2016.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Polen. Mocht de overname door Polen niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming India.”

Op dezelfde dag, met name 30 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor drie jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gekend onder het rolnummer 261 393.

Op 5 mei 2021 ondertekent verzoeker een verklaring voor vrijwillig vertrek naar Polen. Op 14 mei 2021 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Polen.

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot terugleiding die is opgenomen in de bijlage 13septies werd uitgevoerd. Voor zover het beroep is gericht tegen deze beslissing, is het onontvankelijk.

Ook de bevelscomponent van de bijlage 13septies werd uitgevoerd, maar aangezien het inreisverbod van 30 april 2021 hiervan het *accessorium* vormt, wat inhoudt dat de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten ook leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod, kan de Raad verzoeker volgen waar hij ter terechtzitting opwerpt dat hij het belang bij het beroep behoudt voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij ter terechtzitting opwerpt dat het beroep onontvankelijk is omdat verzoeker ondertussen is gerepatrieerd naar Polen. Het staat verzoeker vrij om toch een beroep in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de samenhang met het inreisverbod.

De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding. Voor zover het beroep tegen deze beslissing is gericht, is het beroep ook onontvankelijk. Alleszins wordt verzoeker niet langer vastgehouden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 13septies

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 7 en 7,4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat; of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing kenbaar gemaakt dat, voor het beoordelen van een risico op onderduiken, men zich baseert op drie objectieve criteria:

"3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

"6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend";

"8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid".

Deze criteria verwijzen naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vereist, in navolging van bovenvermelde richtlijn en rechtspraak, dat "het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval".

Derhalve is in elk geval een individueel onderzoek vereist waarbij deze elementen worden vastgesteld.

5. Verzoeker betwist dat een zorgvuldig individueel onderzoek werd verricht door verweerder naar het risico op onderduiken, rekening houdende met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. In de bestreden beslissing wordt immers volgende motivering vermeld als verantwoording waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan door het (vermeende) risico op onderduiken:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee cf heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 20.06.2016, 16.08 2016 en op 05.10.2016.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Asielaanvragen ingediend op 20.06.2016, 16.08 2016 e, op 05.10.2016

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder geen (dan wel op een onzorgvuldige manier) rekening heeft gehouden met de meest recente situatie van verzoeker, waaruit blijkt dat de ingediende asielaanvragen dateren van voor de repatriëring naar India toe op 7 oktober 2016 en verzoeker, na afloop van het inreisverbod, op een legale wijze naar België is gereisd. Hij werd quasi-onmiddellijk (op 30 maart 2021) van zijn vrijheid beroofd door de veroordeling van 24 april 2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden (wegens onwettig verblijf in het Rijk). Hierdoor had hij zelfs niet de gelegenheid om zich te melden bij de gemeente binnen de termijn voorzien in artikel 5 Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het feitenrelaas.

Verzoeker werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Dendermonde op 4 oktober 2007. Hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van vijf jaar op 20 mei 2008. Hierna kreeg hij op 11 december 2008 een ministerieel besluit tot terugwijzing betekend, waarbij hem de toegang tot het grondgebied werd ontzegd tot 17 maart 2020.

Toen verzoeker in 2008 een Ministerieel besluit tot terugwijzing kreeg betekend, is hij begin 2009 naar Frankrijk gereisd met de trein. Daar probeerde hij werk te vinden. Verder reizen kon hij niet door het gebrek aan de vereiste verblijfsdocumenten en asiel aanvragen kon hij niet gezien zijn veroordeling. Verzoeker leefde maanden in Parijs zonder enig vooruitzicht. Hij sliep onder de bruggen van Parijs en bedelde. Dit bracht niets op, dus kwam hij terug naar België.

In 2010 werd verzoeker opgepakt na een controle op de trein en overgebracht naar Merksplas. Ze lieten verzoeker gaan om onmiddellijk het land te verlaten. Verzoeker nam de trein naar Spanje. Daar vond hij af en toe werk op het veld of in de bouwsector. Door de crisis raakte hij ook dit kwijt. Velen gingen opnieuw naar het noorden van Europa om een bestaan te vinden. Verzoeker volgde eind 2013 nadat hij hoorde dat er in Brussel en Antwerpen wel werk te vinden was.

Verzoeker vond werk in Antwerpen en kon zo overleven. Verzoeker leerde in deze periode W. kennen, zijn Belgische partner.

Verzoeker had een duurzame relatie met mevrouw W. D. K., geboren te Temse op (...) 1971. Zij woonden samen te 9150 Kruibeke, (...), samen met de drie minderjarige kinderen van mevrouw D. K.. De relatie tussen beide is duurzaam en oprecht. Verzoeker en zijn partner dienden op 25 januari 2016 een aangifte van huwelijk in bij het gemeentebestuur van Kruibeke. Hun huwelijk werd voorzien op 20 mei 2016. Alle voorbereidingen voor het huwelijk werden genomen. De uitnodigingen werden naar alle gasten verzonden. Het huwelijk werd echter geweigerd door de gemeente Kruibeke.

Op 7 april 2016 werd verzoeker gearresteerd op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken en overgebracht naar het gesloten centrum te Caricole. Verzoeker werd uiteindelijk gerepatriëerd naar India op 7 oktober 2016.

Ondertussen had de Familierechtbank te Dendermonde voor recht verklaard dat het voorziene huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote, mevrouw D. K., weldegelijk oprecht was. Zij verkregen de toestemming om te trouwen.

Door verzoeker werd een visumaanvraag ingediend vanuit New Dehli. De visum aanvraag werd evenwel geweigerd. Deze beslissing werd ingetrokken, waarna een nieuwe beslissing volgde op 15 juni 2017. Andermaal werd de visumaanvraag geweigerd.

Nadat het inreisverbod ten einde kwam, reisde verzoeker opnieuw naar Europa toe door middel van een verkregen Schengenvisum van Polen (geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022). Verzoeker reisde verder naar België toe op 28 maart 2021. Verzoeker werd evenwel quasi-onmiddellijk (op 30 maart 2021) aangehouden omwille van de veroordeling van 24 april 2017 door het Hof van Beroep, waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens het onwettig verblijf in het Rijk.

6. Met deze feitelijke elementen werd geen (dan wel op een onzorgvuldige manier) rekening gehouden door verweerder, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd naar het risico op onderduiken.

De ingediende asielaanvragen dateren van voor de repatriëring naar India toe op 7 oktober 2016. Verzoeker is, na afloop van het inreisverbod, op een legale wijze naar België is gereisd. Hij werd quasi-onmiddellijk (op 30 maart 2021) van zijn vrijheid beroofd door de veroordeling van 24 april 2017 tot een gevangenisstraf van zes maanden (wegens onwettig verblijf in het Rijk) toen hij in het Rijk toekwam op 28 maart 2021. Hierdoor had hij zelfs niet de gelegenheid om zich te melden bij de gemeente binnen de termijn voorzien in artikel 5 Vreemdelingenwet.

Uit deze elementen blijkt dat geen 'individueel onderzoek' werd verricht zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2 De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de artikelen 3 en 7 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker is het in essentie oneens met het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker is na afloop van zijn inreisverbod, op legale wijze naar België gereisd. Hij werd *quasi* onmiddellijk van zijn vrijheid beroofd door een strafrechtelijke veroordeling op 24 april 2017. Hij heeft hierdoor niet de gelegenheid gehad om zich te melden bij de gemeente binnen de termijn voorzien in artikel 5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg een Schengenvisum van Polen, geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022. Hij kwam naar België op 28 maart 2021 en werd op 30 maart 2021 aangehouden. Verzoeker verwijst verder naar de feitelijke elementen en zijn verblijfssituatie in België sinds 2007 en meent dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Door hiermee geen rekening te houden heeft de verwerende partij geen individueel onderzoek verricht terwijl zij daartoe wel genoot was.

Blijkens artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepalen derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken of in het geval de verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd verzoeker geen vrijwillige uitvoeringstermijn te gunnen wegens zowel een risico op onderduiken als het feit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De Raad wijst erop dat elk motief op zichzelf afdoende is om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

In zijn eerste middel voert verzoeker kritiek aan tegen het motief inzake het risico op onderduiken. In zijn tweede middel voert verzoeker kritiek aan tegen het motief inzake het gevaar voor de openbare orde.

Wat betreft het eerste motief inzake het risico op onderduiken wijst de Raad erop dat artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet het risico op onderduiken als volgt definieert: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijpings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn

gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in zijn totaliteit moeten onderzoeken (*Parl. St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeerderelateerde taken, Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92).

Aldus bevat artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoeker onder meer op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

"X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 en op 05.10.2016.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Asielaanvragen ingediend op 20.06.2016, 16.08.2016 e, op 05.10.2016."

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij *quasi* onmiddellijk werd aangehouden nadat hij het Rijk was binnengekomen. Evenwel betwist verzoeker de overige motieven niet, met name dat hij onmiddellijk na een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 20 juni 2016, 16 augustus 2016 en 5 oktober 2016. Deze meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen gaven bovendien telkens aanleiding tot een negatieve beslissing. Nu verzoeker voorbij gaat aan voormelde motieven maakt hij niet aannemelijk dat met toepassing van deze objectieve criteria verweerder onterecht besluit dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de feitelijkheden eigen aan de zaak en het *in casu* van toepassing zijnde objectieve criterium. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen ook gebaseerd is op artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet waarbij uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel wordt ook dit motief niet dienstig weerlegd door verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 7.4 van de Terugkeerrichtlijn, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

De motivatie voor de toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet is identiek.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbonden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44).

Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46).

In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

2. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat "betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". Door de gemachtigde wordt hiervoor verwezen naar de veroordeling die verzoeker opliep op 20 mei 2008 door de correctionele rechtbank van Dendermonde en de veroordeling door het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van zes maanden.

De veroordeling van 20 mei 2008 werd echter 13 jaar geleden uitgesproken en kan daarom niet worden aangehaald om te stellen dat verzoeker actueel een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, zelfs gelet op de bewoordingen waarnaar de gemachtigde verwijst.

Verzoeker heeft zich niet schuldig gemaakt aan gelijkaardige feiten, hetgeen het tegendeel bewijst van wat de gemachtigde beweert. Hij verbleef bovendien jarenlang in het Rijk, waardoor hij net een tweede maal strafrechtelijk werd veroordeeld wegens illegaal verblijf.

Hiermee houdt de gemachtigde bovendien op een onzorgvuldige wijze rekening bij de stelling dat: "Deze veroordelingen zijn van een aantal jaar geleden, maar wij moeten rekening houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef", doordat verzoeker net wel jarenlang in het Rijk verbleef maar geen (gelijkaardige) feiten pleegde.

Verzoeker werd door het Hof van Beroep veroordeeld wegens illegaal verblijf in het Rijk. Deze situatie doet zich niet meer voor. Nadat het inreisverbod ten einde kwam, reisde verzoeker opnieuw naar Europa toe door middel van een verkregen Schengenvisum van Polen (geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022).

Het getuigt daarom van een onzorgvuldige beoordeling indien de gemachtigde stelt dat dat: "Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" (stuk 1, pagina 3).

De bestreden beslissing bevat hierom geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde diende daarentegen duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie). Een appreciatiebevoegdheid moet bovendien steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Bovendien dient zulks eveneens het geval te zijn gelet op de vereisten van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.4 De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont verzoeker dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In het bestreden bevel wordt verzoeker verder geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan met toepassing van, onder meer, artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel stellen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

In de parlementaire voorbereidingen kan, inzake voormelde bepaling van de vreemdelingenwet, worden gelezen als volgt: *"Ze houdt ook rekening met de Europese rechtspraak. Deze bepaling zet artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115/ EG, om. In zijn arrest Zh. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, heeft het Hof van Justitie gezegd dat "Hoewel artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 niet op dezelfde wijze is geformuleerd in alle taalversies, aangezien sommige het woord "gevaar" maar andere het woord "risico" gebruiken, moeten deze termen evenwel – met inachtneming van de gebruikelijke betekenis van de woorden "gevaar" en "risico" en in het licht van de context waarin zij worden gebruikt en de doeleinden die worden beoogd door de regeling waarvan zij deel uitmaken, zoals vermeld in de punten 43 tot en met 49 van dit arrest – hoe dan ook worden begrepen in de zin van bedreiging."* (EU:C:2015:377, punt 58)" (Parl.St. Kamer 2016-2017 DOC 54 2215/001, p.54).

In het arrest Zh. en O. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13) wordt een nadere interpretatie gegeven van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn, meer bepaald voor wat betreft de in artikel 7.4 van deze richtlijn voorziene mogelijkheid om af te zien van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit dit arrest volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip "gevaar voor de openbare orde" veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (§ 60). Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de gegevens die betrekking hebben op de gegrondheid van de verdenking van het aan de betrokken derdelander verweten misdrijf spelen hierbij een rol (§§ 62-65). Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde en hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (§ 50). Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: *"Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/11"5, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn."* (§ 52)

In de bestreden beslissing wordt, zowel wat de verwijderingsmaatregel zelf als wat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek betreft, overwogen als volgt:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, valse naamdracht, bendevoering, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 20.05.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 24.04.2017 veroordeeld werd door het Hof van Beroep tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Deze veroordelingen zijn een aantal jaar oud, maar wij moeten rekening mee houden dat hij sinds 2016 niet meer in België verbleef. Betrokken heeft geen inkomsten en verblijft illegaal in het Rijk. Dit feit en het winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een actueel risico aan van een nieuwe

schending van de openbare orde. Uit het vonnis dd. 20.05.2008 blijkt : 'De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun 'cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het terzake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden opgetreden.'

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Verzoeker betoogt dat er wordt verwezen naar een veroordeling van 2008 waaruit bezwaarlijk een "actueel" gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid. Hij heeft zich nadien ook niet meer schuldig gemaakt aan gelijkaardige feiten, terwijl hij nadien nog jarenlang in het Rijk verbleef. Verzoeker werd op 24 april 2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens illegaal verblijf in het Rijk. Deze situatie van illegaal verblijf doet zich thans niet voor aangezien hij naar Europa is gereisd met een Schengenvisum geldig van 18 januari 2021 tot en met 14 januari 2022. De verwerende partij heeft niet op zorgvuldige wijze beoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde.

In weerwil van verzoekers betoog heeft de gemachtigde niet enkel verwezen naar een veroordeling van 2008, doch tevens naar de correctionele veroordeling van 24 april 2017. Daarnaast heeft de gemachtigde uitdrukkelijke rekening gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de persoonlijkheid van verzoeker en met de maatschappelijke impact van de door verzoeker gepleegde feiten. Op grond van de persoonlijke gedragingen heeft de gemachtigde aldus op kennelijk redelijk wijze geoordeeld dat verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het feit dat verzoeker het Rijk is binnengekomen met een Schengenvisum afgeleverd door Polen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, evenmin als het feit dat verzoeker sinds 2008 niet meer veroordeeld is voor gelijkaardige feiten. Het is niet onjuist of kennelijk onredelijk waar de gemachtigde erop wijst dat hij sinds 2016 niet meer op het grondgebied verbleef aangezien hij op 6 oktober 2016 werd gerepatriëerd naar Delhi en uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij nadien nog in het Rijk verbleef.

Uit de voormelde motivering blijkt dat verwerende partij zowel heeft vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, zoals vereist om met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, als dat hij een gevaar is voor de openbare orde, waarmee wordt aangegeven dat verzoeker een gevaar of bedreiging is voor de openbare orde zoals vereist om met toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet vereist dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde en het begrip "bedreiging" doelt op de dreiging van schade aan de openbare orde zodat de verwerende partij geenszins foutief gemotiveerd heeft dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Waar verzoeker betoogt dat geen zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de vraag of er gelet op zijn gedragingen sprake is van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt niet enkel verwezen naar de veroordeling in 2008 maar wordt uitdrukkelijk aangegeven welke feiten aan de grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat de openbare orde kan schaden. De gemachtigde wijst er ook op dat verzoeker thans geen inkomsten heeft in het Rijk en het winstgevend karakter van zijn misdadig gedrag toont een actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Daarnaast citeert de gemachtigde uit het vonnis van 2008 met betrekking tot het misdadig karakter van zijn gedragingen, met name "De onmenselijke en beestachtige manier waarop zij (de veroordeelden waaronder betrokkene) hun 'cliënteel benaderen, behandelen en in vrachtwagens stoppen en duwen of verschepen zal hun een zorg wezen [...] Zij werken de verdere uitbuiting van hen die op zoek zijn naar betere leefomstandigheden in de hand en zorgen ervoor dat zij ten prooi vallen van niets ontziende mensenhandelaars of profiteurs die hen via prostitutie of zwartwerk verder uitbuiten [...] Tegen dergelijke maatschappelijk destabiliserend werkend crimineel gedrag, dat getuigt van een gewetenloze en uiterst verwerpelijke mentaliteit, dient ter bescherming van de maatschappij in het algemeen en ter bescherming van de illegalen en het terzake gevoerde beleid in het bijzonder, hard te worden

opgetreden.” Verzoeker ontkent niet dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel, valse naamdracht, bendevoorming, onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer verzoeker voor dergelijke feiten verantwoordelijk wordt geacht, oordeelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden een actueel gevaar te vormen voor de openbare orde, ook al werd hij sindsdien niet meer veroordeeld voor dergelijke feiten.

In voorliggende zaak blijkt niet dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te wijzen op de strafrechtelijke veroordelingen en uit de aard van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld af te leiden dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schenden. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden kan de verwerende partij niet slechts tot een gevaar voor de openbare orde besluiten als een ‘nieuwe’ strafrechtelijke veroordeling zou voorliggen. Het gegeven dat verzoeker sinds 2008 niet meer werd veroordeeld voor mensenhandel, valse naamdracht en bendevoorming, maakt verder op zich nog niet dat de verwerende partij aan de veroordeling van 2008 en van 2017 geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN